

Pietje Dapper

en de schat

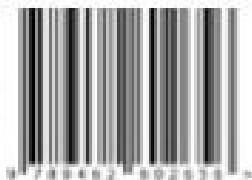
S. Boto

groteletterboek

Pietje Dapper, zijn beste vriend Karelkje Stoer en hun trouwe hondenvriend Nero beleven weer een nieuw avontuur.

Als Pietje voor zijn verjaardag een metaaldetector krijgt, gaat hij deze meteen uitproberen. Maar als hij dan ook daadwerkelijk iets vindt, blijkt dat veel meer te zijn dan waar hij op gerekend had.

ISBN 978-94-6260-265-6

S. Boto

Pietje en de schat

Uitgeverij De Graveinse Abeel

De personages en situaties in dit verhaal zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-265-6

NUR 282

© 2019 Uitgeverij De Graveinse Abeel, Amsterdam

www.degraveinseabeel.nl

mail@degraveinseabeel.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Graveinse Abeel

© Omslagfoto: Depositphotos

Auteur: S. Boto

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Pietje Dapper en Karelkje Stoer wandelden door het bos. De zon scheen helder, de lucht was blauw en het was warm weer.

Pietje en Karelkje waren niet alleen buurjongens maar ook de allerbeste vrienden.

Pietje had warrig haar en hij had altijd z'n muts op. Karelkje had krullend haar en droeg een bril.

Het was na schooltijd. Ze woonden in Boskanaal; een leuk stadje ergens

in Nederland. Ze woonden in de binnenstad, waar ook hun school was. Ze hadden eerst Nero van huis gehaald. Nero was de grote, ruigharige bouvier van Pietje; die ging altijd mee als ze eropuit trokken. Pietje gooide een bal weg. Nero rende er hard achteraan, pakte de bal en bracht deze weer terug.

“Wat zullen we gaan doen?” vroeg Karelkje.

“Ik weet het niet,” zei Pietje, terwijl hij de bal weer voor Nero weggooidde.

“Ik weet het ook niet,” zei Karelkje.

“Laten we in het kanaal gaan zwemmen,” stelde Pietje voor.

Het kanaal lag aan de andere kant van het bos.

“Nee hoor, dat is te koud. Het water

is vast nog niet warm genoeg om in te zwemmen,” zei Karelkje.

“Maar het is al bijna zomer!” zei Pietje.

“Maar toch wil ik het niet,” zei Karelkje. “Maar weet je wat? Laten we aan ome Bertus vragen of we z’n roeibootje mogen lenen. Als hij het goed vindt, kunnen we een stukje gaan varen.”

Ome Bertus was de oom van Pietje.

“Nee, daar heb ik nou geen zin in,” zei Pietje, “dat hebben we gisteren toch al gedaan?”

“Ja, da’s waar,” stemde Karelkje in.

“Nou, dan weet ik het ook niet meer.”

Pietje gooide de bal weer weg voor Nero. Ze keken toe hoe Nero achter de bal aanstoof. Nero had

het duidelijk erg naar zijn zin. Hij bracht de bal weer terug en legde die voor Pietje's voeten neer. Hij stond kwispelstaartend te wachten tot Pietje de bal weer zou gooien. Nero was werkelijk onvermoeibaar.

“Pietje, kijk daar eens,” zei Karelkje, en wees.

Pietje keek in de richting die Karelkje aanwees. Hij zag dat daar een man voorover gebogen tussen de bomen stond.

“Wat is die kerel daar aan het doen?” vroeg Pietje zich verbaasd af.

Ze zagen dat de man een vreemd ding in zijn hand had. Het was een lange stok met een ronde schijf aan het eind, die hij heen en weer over de bosgrond bewoog. Op zijn hoofd had

hij een koptelefoon met grote doppen die over zijn oren zaten.

“Zullen we gaan kijken?” stelde Pietje voor.

“Nou nee, liever niet. Ik ga niet naar vreemde mannen toe,” zei Karelkje.

“Ach man, het is helemaal geen vreemde. Kijk dan! Het is Jacob, de zoon van boer Mientjes.”

Boer Mientjes had een boerderij even ten noorden van het bos.

“Je hebt gelijk. Het is Jacob. Maar wat is hij aan het doen?” Karelkje werd nu nieuwsgierig.

“Nou, laten we ernaartoe gaan en dan vragen we het hem gewoon.”

Zo gezegd, zo gedaan.

Pietje en Karelkje liepen erheen.

Nero liep met de bal in zijn bek

achter ze aan.

Jacob zag ze al aankomen, want hij keek net op.

Hij wuifde naar ze. Hij zette zijn koptelefoon af en riep: “Hoi! Kom eens kijken wat ik gevonden heb?”

Toen ze bij Jacob waren, liet deze iets aan ze zien. Het was een klein, rond schijfje. Het zag er zwart en vies uit.

“Kijk,” zei Jacob, “dit is een heel oud zilveren kwartje. Uit het jaar 1941; dat staat er op. Dat heb ik hier gevonden onder de grond.”

“Onder de grond?” vroeg Pietje verbaasd. “Maar hoe kun je weten of zo’n ding in de grond ligt? En wat heb je daar in je hand; die stok met die schijf aan het eind?”

“Dat is mijn metaaldetector. Daarmee